

**«Η Ιστορική Τριπολιτσα τίμησε τους Πολιούχους της Αγίους
Νεομάρτυρας, Δημήτριον και Παύλον, και τα 200 χρόνια από το
Μαρτύριον του Παύλου».**

**Υπό Αιδεσιμολ. Δημητρίου Λυμπερόπουλου Εφημερίου Ιερού Ναού Προφήτου Ηλιού
και Αγίων Νεομαρτύρων Δημητρίου και Παύλου Τριπόλεως.**

**«Νυν χαίρει η Τρίπολις υμάς,
Πολιούχους πλουτούσα και αντιλήπτορας,
και εορτάζει φαιδρώς την μνήμην υμών,
την παμφαή Δημήτριε και Παύλε»**

Η Εκκλησιαστική Ιστορία κατά την πρώτην μ.Χ. περίοδον, παρουσιάζει την διωκτικήν θυσίαν μυριάδων Ορθοδόξων Χριστιανών, που υπέστησαν τα πλέον ανηλεή μαρτύρια γενόμενοι κοινωνοί των παθημάτων του Αρχιμάρτυρος Ιησού, και αποτελούν, τις ηρωϊκές λεγεώνες μαρτύρων για την Ορθόδοξον πίστιν. Η τότε πανίσχυρος Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, (Νέρων, Διοκλητιανός, Μαξέντιος, Μαξιμίνος), κατεπολέμησαν επί τρεις συνεχείς αιώνες την κατ' εξοχήν θρησκείαν της αγάπης και του ελέους. Αμφιθέατρα (Κολοσσαίον Ρώμης), εις τα οποία οι χριστιανοί εγένοντο βορά των θηρίων.

Το έτος 312 μ.Χ. με την υπογραφήν του Διατάγματος των Μεδιολάνων έπαυσαν οι διωγμοί. Διέρρευσαν 11 περίπου αιώνες έως την αποφράδα εκείνην ημέραν την Αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως, όπου ένας νέος γύρος απηνών διωγμών αρχίζει. Πρώτα θύματα ο Δημητσανίτης απαγχονισθείς Οικουμενικός Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε΄, ο Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος, ο Άγιος Σεραφεΐμ Φαναρίου.

Η Ανατολική Εκκλησία επειδή κατά το έτος 1794, είδεν ότι ήνθισαν εις τον νοητόν Παράδεισον ως, ρόδα ερυθρά και εύοσμα, πέντε νέοι Μάρτυρες, χαίρει χαράν, καθόσον αυξάνουσιν πληθυσμόν, και ούτοι «οι νέοι υιοί της».

Μέσα στα 400 ολόκληρα χρόνια πικρής δουλείας, θλίψεων και οδύνης, του Ελληνικού Γένους υπό των Αγαρηνών, που τα πάντα «τ' άσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά», η αγλύς του αείρρου χρόνου, δεν κατέστη δυνατή να σκεπάση Εκκλησιαστικά και ιστορικά γεγονότα, που υφαίνουν τον χιτώνα και πλέκουν το αιματοβαμμένο στεφάνι της ενδόξου Πατρίδος μας.

Ο τυραννούμενος Ορθόδοξος Ελληνικός λαός δεν εδειλίασεν. Δεν εκάμφθη. Αντεστάθη με

την πίστιν και την αγάπην, για την χλιοβασανισμένην πατρίδα του. Η πίστις κατά τον Απόστολον Παύλον σημαίνει σιγουριά, γι αυτό που όλοι μας ελπίζουμε και αβεβαιότητα γι' αυτό που δεν βλέπουμε.

Μακρύς ο κατάλογος των Μαρτύρων Κληρικών τε και λαϊκών, που πότισαν αφειδώλευτα με το αίμα τους, τα χρώματα της πατρώας γης.

Οι δύσκολες όμως συνθήκες διαβίωσης, των υποδούλων Ελλήνων, τα μεγάλα ταξίματα, η αναμικτή πίστις έστρεφον κάποιον να ασπασθή τον Μωαμεθανισμόν.

Ούτως παρωρώντο να αρνηθούν τον Χριστόν.

Η άρνησις των δεν εκράτει επί πολύ καθότι επέστρεφον εις την αληθινήν πίστιν .

Αυτό ωθούσε τους Αγαρηνούς να τους υποβάλλουν σε φρικτά βασανιστήρια. (αγχόνη, επίπονη ασιτεία, εξάρθρωσις των αρθρώσεων, εντοιχισμός, ανασκολοπισμός, πυρά, και τέλος αποτομή της κεφαλής με σπάθη, ή τσεκούρι).

Άκρως συγκλονιστικά και αφοπλιστικά τα λόγια των Μαρτύρων προς τον Κριτήν: «Τα αγαθά σου και αι τιμαί σου, μαζί με την θρησκείαν σας άς υπάγουν εις απώλειαν. Εγώ την Χριστιανικήν πίστιν κρατώ, το γλυκύτατον όνομα του Ιησού μου μεγαλύνω δια παντός».

Έρχεται ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, και μέσα στο νέον « Μαρτυρολόγιον,» συνταχθέν, ερανισθέν υπ' αυτού και εκδοθέν για πρώτην φοράν εν Βενετία το έτος 1799, θέτει ως χρονικόν όριον των μετά την Άλωσιν της Κωνσταντινουπόλεως το έτος 1453, κατά διαφόρους καιρούς και τόπους μαρτυρισάντων Χριστιανών, αποκαλώντας αυτούς με τον όρον «Νεομάρτυρες».

Η χορεία των Αγίων Νεομαρτύρων αποτελεί μια ανεκτίμητον προσφοράν της εκκλησίας, στο ιδανικό της Ελευθερίας, και της πίστεως.

Το πνεύμα της αυτοθυσίας τους, συγκράτησε την Χριστιανικήν πίστιν στα δύσκολα χρόνια της σκλαβιάς. «Οι Νεομάρτυρες λάμπουν ως ήλιοι λαμπροί εν νυκτί της δουλείας, ως άγκυραι στερραί εν καιρώ τρικυμίας», σημειώνει ο Άγιος Νικόδημος, και συνεχίζει.

«Είναι ένα θαύμα να βλέπη τινάς, μέσα στην καρδίαν του χειμώνος εαρινά άνθη και Τριαντάφυλλα, και ήλιον, μέσα εις το ψηλαφητόν σκότος, φώτα λαμπρότατα, αυτή η δύναμις είναι του Θεού».

«Ω νέοι Χριστού πολυάθλοι Μάρτυρες. Τι να σας ονομάσωμεν; Πύργους της ευσεβείας; Φύλακας της Εκκλησίας; Μυρίπνοα άνθη και ρόδα του Παραδείσου; Βαμμένα με το ίδιον αίμα σας; Προστάτας, βοηθούς, Σωτήρας; Πολλά και άλλα είναι τα ονόματά σας.

Προσκυνώμεν τα Άγια Λείψανά σας, τας Αγίας σας εικόνας ιστορούμεν, και τας ετησίας υμών εορτάς και μνήμας επιτελούμεν» (Συναξαριστής Μαρτύρων έτος 1989 σελίς 35).

Μέσα στο νοητόν και πολύφωτον στερέωμα της Εκκλησίας μας, μίαν υψηλήν θέσιν, κατέχουν οι Νεομάρτυρες, οι οποίοι μέσα εις την μακράν και ασέληνον νύκταν, από την Άλωσιν

της Βασιλευούσης και εντεύθεν, απεδείχθησαν, τα φωτεινά εκείνα άσβεστα λυχνάρια, μέσα στο κνέφας εκείνης της περιόδου, και εφώτισαν τα αγνάρια των ραγιάδων.

Οι Άγιοι μάρτυρες της πίστεως μας, οι γλυκύτατοι αυτοί καρποί του ευσκιόφυλλου δένδρου της Εκκλησίας, είναι η φλογερή αγάπη δια τον Ουράνιον Νυμφίον.

Οι Θεοφόροι οπλίται της παρατάξεως του Κυρίου απειλήθησαν αλλά δεν εκάμησαν, δεν υπέκυψαν, εβασανίσθησαν, εμαρτύρησαν, αλλά δεν απέθανον.

Το τίμιον αίμα τους έγινε νάμα. Τα πτώματα, Λείψανα ευώδη, « πρώην εξωμόται, Μάρτυρες». Νεομάρτυρες και Άγιοι, επίγειοι άνθρωποι, Ουράνιοι Άγγελοι, οι υπηρέται προστάται.

Οι αείφωτοι αυτοί λύχνοι της Ορθοδοξίας και τα αδιάσειστα προπύργια της Εκκλησίας, εστάθησαν όρθιοι όσοι ο κατακλυσμός της βαρβαρότητος, εκρήμνιζεν τα πάντα.

Το πύρ της θείας αγάπης είχεν ανάψει τόσον βαθειά εις τας καρδίας των, ώστε όπου να τρέχουν οι μακάριοι εις το μαρτύριον, ως τα πρόβατα εις την σφαγήν, όπου να λογιάζουν τα βάσανα ως ξεφαντώματα, τας φυλακάς ως παλάτια, τα δεσμά ως χρυσά στολίδια, τας ατιμίας δια τιμάς, τας θλίψεις δι' αναπαύσεις, τα μαχαίρια δια παιχνίδια, και τελευταίον τον σκληρόν και επονείδιστον θάνατον δια ζώην αιώνιον. (Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης)

«Οι Νεομάρτυρες ενδυναμώνουν, αναθάλλουν και ανακαινίζουν την γηραλέαν πίστιν των Χριστιανών, όπως η νέα βροχή αναθάλλει τα δένδρα τα εξηραμένα, όπως η δευτέρα ανάληψις των πτερών, ανακαινίζει τον γηράσαντα αετόν».

(Συναξαριστής Νεομαρτύρων σελίς 14).

Τιμώνεν τους Νεομάρτυρας, τους νέους αθλητάς και στρατιώτας αείτητους που καταλάμπουν όλων των Ορθοδόξων το πλήρωμα, με τας γλυκυτάτους οκλίνας, του μαρτυρίου και των θαυμάτων τους.

Η χρυσορρήμων γλώσσα του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου μας λέγει: «Αι τών μαρτύρων εορταί, ουκ εν τη περιόδω των ημερών μόνον, αλλά και την γνώμην των επιτελούντων κρίνονται. « Τιμή γάρ Μάρτυρος μίμησις Μάρτυρος».(Ιωάννου Χρυσοστόμου εις Μάρτυρας.)

Ιεροί Ύμνοι, συνετέθησαν, ιεραί ακολουθίαι συνετάγησαν από πεφωτισμένους υμνογράφους, Ιεραί εικόναι φιλοτεχνήθησαν, ιεροί Ναοί ανηγέρθησαν, θρησκευτικαί εκδηλώσεις συνεχίζουν να τελούνται εις τιμήν και μνήμην των Αγίων Νεομαρτύρων.

Η ηρωτόκος και αγιοτόκος Τριπολιτσα, αγάλλεται και χαίρει, γιατί θάλπει εις τους κόλπους της τα δύο νεαρά παλληκάρια, και πρώην εξωμότας, τον Νεομάρτυρα Δημήτριον, και Οσιομάρτυρα Παύλον.

Το έτος 1779 σ' ένα ταπεινό σπίτι στη Λιγούδιστα σημερινή Χώρα Τριφυλίας, γεννήθηκε ο μικρός Δημήτριος Κασαρίδης. Ορφανός από μητέρα. Ελθών εις ηλικίαν ξενιτεύθηκε αναζητώντας καλύτερη ζωή. Έφτασε εις Τρίπολιν, υπηρέτης σε τούρκικο σπίτι. Η συναναστροφή με τους

Τούρκους τον ώθησε σύντομα να αρνηθή την πίστιν του. Ενεδύθη Τούρκικη ενδυμασία, και έλαβε το όνομα Μεχμέτ. Μετ' ολίγον διάστημα ελεχθείς από τας τύψεις της συνειδήσεως του, εγκατέλειψε την Τρίπολιν, με σκοπόν να συναντήση πνευματικό Ιερέα, να εξομολογηθή το ατόπημα που υπέπεσεν. Έφτασε εις Μαγνησίαν και εις Κυδωνίες εις την Ιεράν Μονήν του Τιμίου Προδρόμου. Εξομολογήθηκε εις τον Ηγούμενον, που τον συνεβούλευσε να συναντήση τον Άγιον Μακάριον Νοταρά, πρώην Επίσκοπον Κορίνθου, που εφησύχαζε στην Χίον. Φθάσας ο Δημήτριος εξομολογήθη την απόφασιν του να μαρτυρήση για να ξεπλύνη το αμάρτημά του.

Φθάνει στο Άργος, και κατόπιν εις Ιεράν Μονήν της Παναγίας Γοργοεπηκόου Κηπιανών (Νεστάνη). Κατόπιν στο χωριό Μερκοβούνι, να αναπαυθεί ολίγον.

Ήταν Δευτέρα του Θωμά, όταν ο Δημήτριος εισήλθεν εις την Τουρκοκρατούμενη Τριπολιτσά, και χαιρέτησε το πρώην αφεντικό του με το «Χριστός Ανέστη». Ακούσαντες οι Τούρκοι εξαγριώθησαν και τον οδήγησαν εις τον Κριτήν. Η απόφασις ήταν ο αποκεφαλισμός.

Ήταν Τρίτη του Θωμά μεσημέρι, 14η Απριλίου του έτους 1803. Το Λείψανον παρέμεινεν άταφον επί τριήμερον. Οι Τούρκοι απεφάσισαν να το καύσουν. Οι Χριστιανοί το εξηγόρασαν και το έθαψαν εις την Ιεράν Μονήν Αγίου Νικολάου Βαρσών. Την τιμίαν κεφαλήν παρέλαβεν ο πατήρ Αντώνιος και την έθαψε υπό κάτω της Αγίας Τραπέζης, Του Ναού Αγίου Δημητρίου του Μυροβλήτου Τριπόλεως, όπου σήμερα φυλάσσεται εις τον Μητροπολιτικόν Ιερόν Ναόν Αγίου Βασιλείου Τριπόλεως.

Διέρρευσαν 15 χρόνια από το Μαρτύριον του Δημητρίου, και ένας νέος από το Σοπωτόν Καλαβρύτων, μετέπειτα Άγιος Παύλος και νυν Αροανία έγινε μιμητής του Δημητρίου.

Ήταν ο Παναγιώτης Πανουτσόπουλος του Ιωάννου και της Αντόνας. Εις νεαράν ηλικίαν έφθασε εις Πάτρας, και έμαθε την τέχνην των τσαγκαράδων . Επανήλθε εις Καλάβρυτα και ηργάσθη εις ιδικόν του εργαστήριον. Ο ιδιοκτήτης του ζήτησε αύξησιν ενοικίου, την οποίαν δεν ηδυνήθην να δώση. Προτίμησε να γίνη Τούρκος. Μετά πάροδον ολίγων μηνών ελθών εις εαυτόν προσεπάθει να ξεπλύνη το αμάρτημά του. Αναγνώσας τον βίον Μάρτυρος τινός και καταθελχθείς την καρδίαν εστέναζε βαθέως λέγων: **«Βασιλεύ δίκαιε, οικτίρμων και πολυέλεε, σπλαχνίσθητί μοι τον αχρείον δούλον σου, πλάσμα σου είμαι. Ενίσχυσόν και ενδυνάμωσον τούτο το εξ αγνοίας μου μολυνθέν σώμα μου, να καθαρθή από την χύσιν του αίματος μου, και καθώς σε ηρνήθην ανοήτως, ούτω και πάσιν αξιωσέ με να σε κηρύττω λαμπρώς».**

Κατόπιν έφθασεν εις Άγιον Όρος έλαβεν το Μέγα Αγγελικόν Σχήμα μετονομασθείς Παύλος. Εις ενύπνιον είδε τον Νεομάρτυρα Δημήτριον που του Είπε:« χαίρε συναθλητά Παύλε. Σπούδασον να υπάγης εις Τρίπολιν, να τελειώσεις τον υπέρ πίστεως Αγώνα σου, δια να στεφανωθής εις την Ουράνιον Βασιλείαν, και να συνευφρανθώμεν τω πνεύματι.»

Ανεχώρησεν από το Άγιον Όρος, έφθασε εις Μέγα Σπήλαιον και κατόπιν εις Τρίπολιν.

Παρουσιασθείς ενώπιον του Μουφτή, του ανέφερε ότι επλανήθη και αντήλαξε την Ορθόδοξον πίστιν με τον Μωαμεθανισμόν. Ο Παύλος με στεντόρειαν φωνήν είπε στον κριτή: Χριστιανός ήμουν και πάλιν Χριστιανός είμαι, και τον Χριστόν μου προσκυνώ και λατρεύω. Ο κριτής προσέταξε τον αποκεφαλισμόν του. Ήτο η ώρα 6^η απογευματινή, ημέρα Τετάρτη 22^α Μαΐου του έτους 1818.

Το Ιερόν Λείψανον παρέμεινεν επί τριήμερον άταφον. Χριστιανοί θεωρούντες από μακρόθεν το μαρτύριον έλεγον: «Τώρα που θα πας, εις τον ουρανόν, να περιμένης και εμάς». Με ευλάβειαν έπαιρνον σταγόνες από το τίμιον αίμα του, τεμάχιον από το υποκάμισόν του, λίγο ματωμένο χόμα ως φυλακτήριον.

Η βδελυρά συμπεριφορά των Αγαρηνών τους ώθησε να το ρίψουν εις τόπον ακαθαρισιών, οι Χριστιανοί το ανεύρον το έπλυναν επιμελώς και το ενεταφίασαν πλησίον του Ιερού Ναού Παμμεγίστων Ταξιαρχών Τριπόλεως και μετέπειτα εις Ιεράν Μονήν Αγίου Νικολάου Βαρσών, όπου φυλάσσονται τα Ιερά του Λείψανα.

«Οσιώτατε μάρτυς Παύλε πανένδοξε, υπέρ Χριστού εναθλήσας, γενναιοτάτη ψυχή, τον διπλούν παρά Θεού στέφανον είληφας και χοροίς των ασκητών και μαρτύρων συναφθείς, μη διαλείπης πρεσβεύων υπέρ ημών των εν πίστει, επιτελούντων την Θεϊαν μνήμην σου».

Η κατ' έτος και κατ' έθος πανδήμως λατρευτική εκδήλωσις αφιερούται εις την μνήμην των δύο Νεομαρτύρων, ως ευώδες μνημόσυνον και ως έκφρασις της προσφοράς τιμής και του δικαίου επαίνου, στα δύο νεαρά παλληκάρια, που βροντοφωνούσαν μπροστά στον κριτή: «Χριστιανός εγεννήθηκα, Χριστιανός είμαι και Χριστιανός θέλω να αποθάνω».

«Χαίρεις πανευκλεής δυάς Νειομαρτύρων, Δημήτριε Θεόφρον και Παύλε Θεοφόρε, Τριπόλεως οι πρόβολοι».

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. κ. Αλέξανδρος ανέλαβε προθύμως, φιλαδέλφως, και φιλοφρόνως, αυτόν τον κόπον, με το να φιλοξενή, επί τη τελέσει των Ιερών ακολουθιών εις την Ιεράν μας Μητρόπολιν, αδελφούς Αρχιερείς.

Το Σάββατον 19^η Μαΐου, και ώραν 7,30 μ. μ. έγινε επίσημος υποδοχή των Ιερών Λειψάνων των Αγίων Νεομαρτύρων, ως και του Μαρτυρικού Ράσου του Οσιομάρτυρος Παύλου, έμπροσθεν του Δικαστικού Μεγάρου Τριπόλεως.

Εν πομπή έφθασαν εις το εσχάτως ανακαινισθέν περικαλλές Παρεκκλήσιον του Οσιομάρτυρος Παύλου όπου ετελέσθη Αρχιερατικός Εσπερινός.

«Εν τη Αθλήσει ημών λαμπρώς δεδόξασθαι η Τρίπολις Νεομάρτυρες ένδοξοι, ημών καύχημα και κλέος, πρεσβεύσατε υπέρ της πόλεως ταύτης, και πάντων των τιμώντων υμών την άθλησιν»

Την Δευτέραν 21^η Μαΐου και ώραν 6^η απογευματινήν μετά το πέρας Ιεράς Παρακλήσεως,

αναχώρησις εν πομπή, των Ιερών Λειψάνων, δια τον Ιερόν Ναόν Προφήτου Ηλιού και Νεομαρτύρων Τριπόλεως όπου ετελέσθη Μέγας Πολυαρχιερατικός Εσπερινός, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Άρτης κ.κ. Καλλινίκου.

Προ της απολύσεως ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. κ. Αλέξανδρος απηύθυνε αδελφικόν χαιρετισμόν:

Σεπτή χορεία αδελφών Αρχιερέων.

επί τη ευσήμω ταύτη ημέρα των θρησκευτικών εκδηλώσεων, επί τη μνήμη των Νεομαρτύρων Δημητρίου και Παύλου, ίδια δε επί τη συμπληρώσει 200 ετών από του μαρτυρίου του Οσιομάρτυρος Παύλου, μετ'αδελφικής αγάπης, και τιμής, καλωσορίζω υμάς που ανταποκριθήκατε εις την πρόσκλησίν μας, όπως εν βαθεία κατανύξει, και πλήρους πνευματικής ανατάσεως, συνεορτάσωμεν επί τω αυτώ την μνήμην των Αγίων Νεομαρτύρων, ευχόμενος υγιάν ακλόνητον, ποιμασίαν καρποβριθή, και έτη αστεμφή. Σας καλωσορίζω στην Ιστορική Τριπολιτσά , στην πόλιν των ηρώων και των Αγίων των κλεφτών και αρματολών, στην όμορφη τούτη γη, όπου η ευωδία του έλατου αναμειγνύεται με το ιώδιον της θάλασσας.

Η ιστορική Τριπολιτσά χαίρει, αγάλλεται και σκιρτά, διότι μέσα στα σπλάχνα της κρατά τους δύο Νεομάρτυρες, «δύο καιόμενες καρδιές» απ' αγάπη τόσον δυνατήν προς τον Σωτήρα Χριστόν.

Εδώ στα αγιασμένα χώματα που πατάμε σήμερα, δίπλα στο τότε Σεράϊ, έγκλιστοι στα παγερά και ανήλιαγα μπουντρούμια της ειρκτής, Αρχιερείς και Πρόκριτοι ζούσαν τον δικό τους αγώνα, το δικό τους μαρτύριον, ταλαιπωρημένοι, πληγωμένοι, νηστικοί, εξουθενωμένοι, πραγματικά ερείπια, σχεδόν τυφλοί, και με συνεχή προσευχή άφησαν την τελευταίαν τους πνοή.

Όσοι επέζησαν ανέπνευσαν τον αγέρα της Λευτεριάς.

Σήμερα εορτάζομεν την μνήμην των δύο νεαρών παλληκαριών, που για την «Πίστιν και το Γένος»έγιναν τα εθελόθυτα θύματα των Αγαρηνών, και με το τίμιον αίμα τους έβαψαν τα χωματένια σοκάκια της τότε Τουρκοκρατούμενης Τριπολιτσάς.

Σε τούτη δω την πόλιν, έσπειραν τα κόκκαλά τους, οι σημερινοί εορταζόμενοι Άγιοι Νεομάρτυρες και εμείς καυχόμεθα λέγοντες: «Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη των Νεομαρτύρων τα Ιερά, ξεπηδάει και κρατύνεται η Πίστις». Με αντιφωνησίν του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Άρτης, κ.κ. Καλλινίκος είπε:

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Μαντινείας και Κυνουρίας, πολυφίλητε εν Χριστώ αδελφέ Αλέξανδρε. Προάγομαι, και οι συν εμοί αδελφοί Αρχιερείς, όπως εκφράσωμεν εκ μέσης καρδιάς, τας θερμότερας των ευχαριστιών μας, δια την τιμητικήν πρόσκλησίν σας, ίνα εν ενι στόματι και μια καρδία, συνεορτάσωμεν και συνευφρανθώμεν αγιαστικώς, και θυσιαστικώς, επί τη μνήμη των αγίων Νεομαρτύρων Δημητρίου και Παύλου, των και Πολιούχων της ιστορικής Τριπολιτσάς.

Εύχομαι υγείαν αμετάπτωτον και έτη πολύβλα.

Το Γένος των Ελλήνων εξήλθεν δια μέσου ολοκαυτωμάτων και αιμάτων επί τέσσαρες αιώνες, των αδούλωτων Αγίων Νεομαρτύρων, που πότισαν με το αγνό αίμα τους το δένδρον της Ελληνικής Ορθοδόξου ιδιοπροσωπείας εις την Παλιγγενεσίαν.

Η Αγία μας Εκκλησία, δεν σταμάτησε να βγάζη Αγίους, γιατί άμα σταματήσει θα είναι και το τέλος της. Οι Νεομάρτυρες είναι οι ομάδες αντιστάσεως για να γίνουν παραμυθία και παρηγοριά στους σκλαβωμένους. «Είναι φίλοι και οικείοι του Θεού». Έγιναν οι Ιεροί Ναοί, και οι Άγιες Τράπεζες, επάνω τους να λειτουργήσουν οι συνεχισταί του Θεού Λόγου. Είναι το Ευαγγέλιον εις την πράξιν από τον Πρωτομάρτυρα Στέφανον.

Τα Ιερά Λείψανα των Αγίων Μαρτύρων βρύνουν Χάριτος, γιατί έχουν την Χάριν του Θεού, η οποία μονοειδώς κατέρχεται και πολυειδώς ενεργεί.

Οι τόποι που έχυσαν το αίμα τους οι Νεομάρτυρες, είναι οι τόποι οι ποτισμένοι με τον ιδρώτα και το αίμα του Έλληнос, και με την αγρυπνίαν, την προσευχήν, και την θυσίαν του Μοναχού ασκητού.

Σήμερα είναι γνωστόν, ότι ζώμεν σε μίαν μεταλλαγμένην κοινωνίαν, όπου τα ιδανικά, οι αξίες, οι παραδόσεις, τα ήθη, και τα έθιμα, ευρίσκονται με ταχύ ρυθμόν σε μια τροχιά αμφισβητήσεως και αλλοτριώσεως.

Σήμερα ειδικώς που καταβάλλονται συντονισμένες προσπάθειες, να απαλειφθή κάθε ίχνος Ορθοδόξου Ελληνικής και Ιστορικής παραδόσεως, από τις αγνές ψυχές των Νέων μας, έτσι ώστε το άτομον να γίνη ένα απογυμνωμένο όν, χωρίς ιδανικά, χωρίς ιστορικές μνήμες, έτοιμος πολτός για την χοάνην της Παγκοσμιοποιήσεως.

Η κοινωνία ολόκληρος αναμένει «το γλυκύ έαρ», την έξοδον από της συμπληγάδες πέτρες που βιώνει καθημερινώς.

Ας ευχηθούμε να γίνουν οι πρόγονοί μας Έρωες και Μάρτυρες, παράδειγμα προς μίμησιν, ώστε όλοι μαζί μονιασμένοι και ενωμένοι, να συνεχίσωμεν τις παρακαταθήκες που αυτοί μας άφησαν. Να νοιώσουμε υπερήφανοι, που είμαστε Έλληνες μέσα στην Εκκλησία σφιχτοδεμένοι.

Εύχομαι και προσεύχομαι όπως οι Νεομάρτυρες, να είναι οι πρεσβευταί προς τον Ουράνιον Πατέρα, για την αναγέννησιν του Γένους μας, την οποίαν έχομεν τόσον ανάγκην σήμερα, καθ' ότι κίνδυνοι ελοχεύουν από παντού.

Την κυριώνυμον ημέραν της εορτής Τρίτην 22αν Μαΐου, ετελέσθη Πολυαρχιερατικόν Συλλείτουργον προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρυστίας και Σκύρου κ.κ. Σεραφεΐμ, όστις ως πάντοτε χειμαρρώδης, έπλεξε το εγκώμιον των Νεομαρτύριον.

Το εσπέρας και από ώρας 7ης εψάλη Αρχιερατικός Εσπερινός χοροστατούντος του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Θεσπιών κ.κ. Συμεώνος και επηκολούθησε η επίσημος Ιερά Λιτανεία

ανά την πόλιν, με την επιστροφήν εις τον Ιερόν Ναόν του Προφήτου Ηλιού.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας έμπροσθεν του προναού απηύθηνε λόγια στοχαστικά: « Η χθεσινή και σημερινή κοσμοπλημμύρα που κατέκλεισε τον Ιερόν Ναόν, του Προφήτου Ηλιού, τον αύλειον χώρον, τας οδούς και τα πλατείας όπου διήλθεν η Ιερά Πομπή, είναι τρανή απόδειξις, ότι αυτός ο φιλάγιος λαός αντιστέκεται, επιμένει, αγαπά, πιστεύει εις τον Θεόν, εμπιστεύεται την Εκκλησία, σέβεται τα Ιερά και τα Όσια, που έχει κλεισμένη στην ψυχή του την Ελλάδα.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία υπήρξε έκπαλαι η συνεκτική δύναμις του Γένους των Ελλήνων, στις δύσκολες στιγμές του και στις απροσμέτρητες θλίψεις του. Εάν το μαύρο ράσο δεν βαφόταν κόκκινο από τα αίματα, όπως αυτό του Οσιομάρτυρος Παύλου που προσκυνούμεν σήμερα, εάν το κορμί δεν γινόταν κόσκινο από τα μαρτύρια των Αγαρηνών, δεν θα είχαμε ελευθερωμένη Τριπολιτσά και υπόλοιπη Ελλάδα.

Σήμερον Κλήρος και λαός υπογράψαμε το καθήκον της μνήμης. Το καθήκον να μην ξεχνάμε. Γιατί η λήθη είναι ο διάδρομος της τραγωδίας. Αυτό το χώμα που πατάμε, ποτισμένο με το αίμα των Αγωνιστών του Έθνους, των Μαρτύρων και Νεομαρτύρων είναι Ελληνικό και ανήκει σε εμάς. Δεν χαρίζεται. Θα το κρατήσωμεν δυνατά με νύχια και με δόντια, όσο και αν θέλουν κάποιοι να μας βγάλουν απ' αυτό « Όλοι μαζί να υψώσωμεν το λάβαρο της Αντιστάσεως». Ας μάθουν οι ανθέλληνες ότι: «Ζει Κύριος και υπερηφάνοις αντιτάσσεται». Εύχομαι το μήνυμα της σημερινής εορτής να πληρώση μετ' ευφροσύνης τας καρδίας της Νεολαίας μας, τας των Στρατιωτικών, Σωμάτων Ασφαλείας, Πολιτικών και Εκπαιδευτικών Αρχών, και πάντων των εν Χριστώ αδελφών.

Η όλη λαμπρά πανήγυρις έληξε μετά συντόμου δεήσεως και με το δί'ευχών του Σεβασμιωτάτου.

Την Τετάρτην 23ην Μαΐου μετά την Θεϊάν Λειτουργίαν εις τον Ιερόν Ναόν του Προφήτου Ηλιού, τα Ιερά Λείψανα εν πομπή μετεφέρθησαν εις το Ιερόν, Παρεκκλήσιον Οσιομάρτυρος Παύλου, όπου παρέμειναν έως την 29ην Μαΐου, εις προσκύνησιν υπό των πιστών.

Το έτος 2018 είναι για την Ιεράν μας Μητρόπολιν, ένας τα μέγιστα σημαντικός σταθμός και ευρείας σημασίας, καθότι την 22αν Μαΐου συμπληρώνονται 200 χρόνια από την αποφράδα εκείνην ημέραν, του μαρτυρίου του Αγίου Οσιομάρτυρος Παύλου.

Δια τον σκοπόν αυτόν αποφάσει του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας και Κυνουρίας κ. κ. Αλεξάνδρου, ανακηρύσσεται το έτος 2018, ως έτος του Αγίου Οσιομάρτυρος Παύλου με εκδηλώσεις τιμής και μνήμης του. Ωσαύτως εορτάζομεν την πεντηκοστήν επέτειον, από την εις Διάκονον χειροτονίαν του Σεβασμιωτάτου, ως επίσης και την συμπλήρωσιν πενήκοντα χρόνων, τακτικής και αδιακόπτου κυκλοφορίας του Περιοδικού «Αλιεύς», του οποίου ο Σεβασμιώτατος είναι απ' αρχής της κυκλοφορίας του, πρωτεργάτης, και εκδότης, εις τον οποίον η Ένωσις Δημοσιογράφων Ιδιοκτητών Περιοδικού τύπου, απένειμε τον τίτλον του 'Επιτίμου

Μέλους” της Ενώσεως, δια το πλούσιον συγγραφικόν και εκδοτικόν Έργον του.

Σεβασμιώτατε

Ευχόμεθα όπως ο τα πάντα Καινίζων και Νεουργός της κτίσεως, κρατύνη την υμετέραν Σεβασμιώτητα, ώστε να συνεχίσητε ευδοκίμως το έργον διακονίας υμών, και ως ικανός οικιακοτρόφος να κρατάτε γερά στα γεραρά σας χέρια, τους οίακας του σκάφους της Ιεράς μας Μητροπόλεως, προσαράζοντάς το εις εύδειους λιμένας.

Και σήμερον εις ολόκληρον τον ταρασσόμενον κόσμον έχομεν νέους μάρτυρας, λόγω του ακραίου Ισλαμικού φονταμενταλισμού πού με βαρβαρότητα επιτίθεται και πάλιν εναντίον της Χριστιανικής Πίστεως. Με πολυώδυνα βάσανα, εξευτελισμούς, ατιμώσεις και τέλος τον επονείδιστον θάνατον για χάριν του Χριστού.

Η Ελλαδική Εκκλησία βρέθηκε και συνεχίζει να βρίσκεται μέσα σε ένα εχθρικό κλίμα μιας γενικευμένης αβάσιμης κριτικής, τόσο από το μέρος της πολιτικής ηγεσίας του τόπου, όσο και από άδηλα κέντρα παραπληροφόρησης με ασύστολα ψεύδη, με ανοίκειες και ποταπές συκοφαντίες, και με μεφιστοφελείς μυθοπλασίες.

Η Εκκλησία ουδέποτε ηττήθηκε, αλλά «υπέρ των ουρανών αναβέβηκε». Ωσάν καταρράκτης έρχονται και λόγια του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου: «Η Εκκλησία πολεμουμένη νικά, υβριζομένη λαμπρότερα καθίσταται, επίβουλομένη περιγίνεται, δέχεται τραύματα και ου καταπίπτει υπό των ελκών. Κλυδωνίζεται αλλ’ου καταποντίζεται, παλαίει αλλ’ουχ ηττάται».

Μέσα στις αποκαλυπτικές ημέρες μας ορθόν είναι, να είμεθα έτοιμοι, γρηγορούντες και νήφοντες, «εν αγάπη και ομονοία», για οτιδήποτε ήθελε συμβεί εις στο αβέβαιον μέλλον, φωτιζόμενοι και ενισχυόμενοι, υπό του θείου Δομήτορος Ιησού Χριστού.